

C/2024/5617

30.9.2024

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 5 czerwca 2024 r. w sprawie T-182/22, Deutsche Bank i in./EBC, wniesione w dniu 15 sierpnia 2024 r. przez Deutsche Bank AG i BHW Bausparkasse AG

(Sprawa C-556/24 P)

(C/2024/5617)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Deutsche Bank AG i BHW Bausparkasse AG (przedstawiciele: H. Berger, M. Weber i D. Schoo, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (EBC) i norisbank GmbH

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim oddała on skargę jako bezzasadną i obciążenie kosztami związanymi z tą częścią skargi,
- stwierdzenie częściowej nieważności wspólnej decyzji Europejskiego Banku Centralnego ustanawiającej wymogi ostrożnościowe z dnia 21 grudnia 2022 r. (ECB-SSM-2022-DEDEB-44) w zakresie wymogów nałożonych na wnoszące odwołanie na podstawie pkt 1.3 tej decyzji; oraz
- obciążenie EBC kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi do czasu zastąpienia wspólnej decyzji Europejskiego Banku Centralnego ustanawiającej wymogi ostrożnościowe z dnia 2 lutego 2022 r. (ECB-SSM-2022-DEDEB-6) w zakresie, w jakim Sąd uznał skargę za dopuszczalną.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojego odwołania wnoszące odwołanie podnoszą dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczący błędnego stwierdzenia przez Sąd, że EBC działał w ramach swoich zadań i uprawnień na podstawie art. 4 ust. 1 lit. f) oraz art. 16 ust. 2 lit. d) i j) rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013⁽¹⁾, nakładając na wnoszące odwołanie wymogi określone w pkt 1.3 decyzji (zwané dalej „wymogami IPC”). Wnoszące odwołanie uważają, że EBC nie jest właściwy do nałożenia na nie odliczenia CET 1 w celu zaradzenia domniemanemu ryzyku zawyżenia wyceny CET 1 związanemu z hipotezą nieodwołalnych zobowiązań płatniczych wnoszących odwołanie wobec jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz obowiązkowego systemu gwarancji depozytów.

Zarzut drugi dotyczący tego, że Sąd błędnie zinterpretował i zastosował art. 16 ust. 1 lit. c) i art. 16 ust. 2 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 1024/2013, przyjmując, że podnoszone ryzyko zawyżenia wartości CET 1 przez wnoszące odwołanie może uzasadnić nałożenie wymogów IPC w niniejszej sprawie oraz poprzez zastosowanie błędnej normy prawnej w odniesieniu do indywidualnej oceny zgodnie z art. 16 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1024/2013.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63).